

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Thököly-út 18.

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

Az Ige szabad.

„Az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve.“ — 2. Tim. 2, 9.

Pál apostol helyzete, szava, érvelése világos. Ő maga börtönben; nincs reménye szabadulásra. Nem róhatja többé a Római Birodalom utait. A misszionárius munkája végére ért. Más ember ebben a helyzetben elcsüggedne és búslakodna. Pál apostol azonban igen világos látású, a helyzetet elfogulatlanul ítélő ember. Az életnek nem csupán egy szeletét látja, hanem annak egészét, minden irányban és összefüggésben. Az apostol meg van kötözve. Ez az egyik tény. De emellett van egy másik tény, amit kisebb ember szem elől tévesztett volna. Ez a másik tény az, hogy az Isten beszéde, amelyet ő prédikál, az szabad és jár a maga útján. A prédikátor lehet igen jelentős személyiség, de nem fontos. A prédikátor a tömlöcben penészedik, „de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve“.

Az Ige szabad. Száll, repül mint a madár. De nem kószál. Szabadon repül a célba, az emberi szívbe. A keresztyénség történelme kétség nélkül tanúsítja, hogy az Ige útja a világban nem véletlenek sorozata vagy összejátszása. Az Igének megvannak a hirdetői, de az Ige mögött ott van az Isten, aki az Igében szól. S az Isten nem szűnik meg szólni, amikor szolgálai sorra elnémulnak és elköltöznek. Isten dolgaiban az emberi résznek nem szabad túlzott jelentőséget kölcsönöznünk. Azokban egyedül és feltétlen szuverenitással Isten az Úr!

Halljuk az aggodalmaskodókat, akik szorongva kérdik: Mi lesz a keresztyénséggel? Mi lesz Isten beszédével ebben az emberi lármatól telített és visszhangos világban? Nos, Istennek minden eshetőségre megvannak a maga tervei s van akarata, hatalma, ereje terveinek megvalósítására. Tőlünk hívóktól Isten nem vár többet, mint amit adhatunk: teljes hűséget és odaadást. A többi nem a mi dolgunk. Az Ige sorsa biztos kezekben van Istennél. Mi csupán arra iparkodjunk, hogy a mi sorsunk is az Ő kezében legyen hitünk, odaadásunk, engedelmisségünk által.

Harminc esztendő a misszió történetéből.

Három évtizedre tekintünk vissza. Kétségtelen, mindenekelőtt arra a három évtizedes útra tekintünk vissza, amelyet Misszióegyesületünk tett meg, de ünneplésünkben nem hiányozhatik az a mozzanat sem, amikor kitekintünk a misszió hatalmas munkaterére és legalább egy futó pillantással szemügyre vesszük, milyen előrehaladást tett az evangélium ügye az alatt a mögöttünk levő három évtized alatt. A rendelkezésünkre álló idő megszabott volta természetesen arra késztet, hogy azokra a területekre korlátozzuk magunkat, amelyekkel közvetlen kapcsolatunk volt. Indiával a Lipcsei Misszió és Christiananda testvérünk, Kinával boi-dogult Kunst Irén és a jelenben Kunos Jenő testvérünk, Afrikával a Lipcsei Misszió és a Finn Missziótársulattal való barátságunk köt össze.*)

I.

Legyen Indiában kiindulópontunk a Lipcsei Misszió munkaterülete, lenn délen a tamil nép között, ahol 1706-ban az első evangélikus misszionárius, Ziegenbalg Bartolomeus partra szállt. A század elején a Lipcsei Misszió gyűlekezeteinek lélekszáma 21.611. A következő évtized alig mutathat ki gyarapodást. 1913-ban 22.033 a lélekszám. A világháború évei alatt egyenest csökken: 1919-ben csak 20.945. Alig mulnak azonban el ezek a nehéz évek, megindul a növekedés. 1925 már 24.611 lelket mutat ki s 1931-ben a 31.392 és 1937-ben a 35.828 lélek már a teljes határozottsággal fölfelé törő irányzatra enged következtetni.

De elég egy lépést tennünk s elég itt Dél-Indiában, a madrasi kormányzóságban és a hozzá csatlakozó telugu területen széttekintnünk s még biztatóbb méreteken bontakozik ki előttünk az, amit a Lipcsei Misszió aránylag kis területének számadatai csak sejtetnek. Dél-Indiának ezen a dárabján 1901-ben 288.689 keresztyént mutat ki a statisztika. Ez a szám azonban 1911-ben 348.604, 1921-ben 455.766, 1931-ben 693.692 lélekre emelkedik. Ezek a számok azt jelentik, hogy a keresztyénség növekedése — %-ban beszélve — az utolsó két évtizedben 21%-ról 52%-ra emelkedett.

* Áttekintésünk csak a protestáns misszióra van tekintettel.

Ha megteesszük a következő lépést s tekintetünk átfogja egész Indiát, még csodálatosabb a számok beszéde. Állítsunk egymás mellé három számot: 1911-ben 1,657.035, 1925-ben 2,215.891, 1935-ben — a keresztyégre előkészülőket is hozzászámítva — 2,968.499 a keresztyének száma. %-ban számítva ez azt jelenti, hogy amíg az 1911—21 között való években 22,6% a keresztyénség növekedése, addig a rákövetkező évtizedben 40%. (Noha ebben az áttekintésünkben — amint már említettük — a kath. misszióra nem lehetünk tekintettel, itt mégis megemlítjük, hogy ugyanebben az évtizedben a katolicizmus csak 16%-os növekedést mutathat ki.) S a keresztyénségnek ez a hódító ereje nőttön nő. Amíg az előző évtizedben a keresztyénséghez egy-egy hónapban csatlakozó pogányok számát 12.885-re lehetett becsülni átlagos számítással, addig az 1937. évi megfigyelés szerint már 15.000-re tehető a havonta megkeresztelkedők száma.

Noha már ezekből a számadatokból következtethetünk arra, hogy milyen az a keresztyénség, amelynek ilyen a hódító ereje, egészítsük ki az eddig kialakult képet néhány vonással. Ezek közül a legfontosabb mindenestre az, hogy az indiai keresztyénség egyre határozottabban önálló keresztyénség. Ami végbeme-gy Indiában politikai téren, az jelentkezik az egyházi élet terén is. Beszélhetnénk e tekintetben is a számokat, de e helyett gondoljunk inkább az indiai keresztyénségnek egy olyan jellegzetes alakjára, mint Szundar Szing. Az a keresztyénség, amelynek talaján ilyen apostol támad, elindulhat az önállósodás útján. S Szundar Szing mögött felsorakoztathatnánk seregestül azokat az indiai keresztyéneket, akik nehéz körülmények között is megállták már keresztyénségük próbáját. Elégedjünk azonban meg azzal, hogy egy pillantást vetünk a Közép-Indiában, Csota-Nagpurban valóságos hegyen épített városként világot khol-egyházra. Ez a ma 140.000 lelket számláló egyház a Gossnerről nevezett missziói társulat magvetéséből sarjad. A világháború azt a súlyos megpróbáltatást hozta számára, hogy megfosztotta addigi lelki vezetőitől, a misszionáriusoktól. Az angolok

ugyanis a világháború kitörésekor a misszió fogalmának sátáni visszajaként visszaküldték a német misszionáriusokat Németországból a világháború végétével úgy látszott, hogy vissza sem térhetnek Istentől oly gazdagon megáldott munkaterületekre. Ekkor a Csota-Nagpurban működő lélekszámánál fogva kisebbségnek tekinthető anglikán misszió megkísérelte a khol evangélikus gyülekezeteknek az anglikán egyházba való átvonását. A magukra maradt kholok egyházi öntudata azonban a leghatározottabban ellene szegült ennek s diadalmasan vívták meg a harcot önállóságukért. 1919 július 10-én az angol felsőbbség elismerte a khol egyház önállóságát. Ki ne ismerné el, hogy megérett az önállóságra az a keresztyénség, amely ilyen bátran harcolja meg az egyházi öntudata parancsolta harcot? De az indiai keresztyénség nemcsak ilyen értelemben önállósodik. Gondoljunk arra is, hogy India keresztyénsége ma már *viszonozza* azt, amit a nyugati keresztyénségtől kapott. Megint csak arra az áldásra kell utalnunk, amely Szundar Szing bizonyágtételéből a nyugati keresztyénségre áradt s ne felejtjük azt sem, hogy mit jelent a mi egyházunk számára újra meg újra Christananda közöttünk való munkálkodása.

A helyzet ma már merőben más Indiában, mint néhány évtizeddel ezelőtt. Ma már nemcsak európai és amerikai misszionáriusok hirdetik India népeinek az evangéliumot; velük együtt, sőt sokkal érthetőbben és meggyőzőbben, mint ők, tesznek bizonyágot India keresztyénei is. Ez a magyarázata annak, hogy ma az indiai pogányságnak más a magartás a az evangéliummal szemben, mint egy emberöltővel ezelőtt. Akkor megtörténhetett, hogy amikor Mott János nem-keresztyén hallgatóság előtt kiejtette Krisztus nevét, kifütyölték. Ma ugyanabban a tereben Stanley Jones és munkatársai „A megfeszített Krisztus” cím alatt egyre növekvő hallgatóság előtt minden zavaró mozzanat nélkül előadássorozatot tarthatnak. Ma India azokat az időköt éli, amikor Stanley Jones, korunknak ez az egyik legnagyobb szabású misszionáriusa, megírhatta könyvét „Krisztus India országútján”, mert ma India millióinak a szeme egyre nagyobb vágyakozással tekint Krisztus felé. Ma sokkal több megy

végbe a lelkekben, mint amint a statisztikának néha fukarszavú adatai sejtetnek. A legjellegzetesebb példa erre nézve Gandhi. Újra meg újra hangsúlyozza nyilatkozataiban, hogy milyen áthidalhatatlan szakadék választja el őt a keresztyénségtől és mégis egész egyéniségén, egész munkamódszerén rajta van a keresztyénség elvitathatatlan hatása, arról nem is szólva, hogy az újtestamentum — pl. a börtönben is — olykor egyenest napi olvasmánya.

Mindez olyan fordulatot jelent India lelki magatartásában, amelyet 30—35 évvel ezelőtt remélni sem mertünk volna.

II.

Kína felé fordulunk. Legyen kiindulópontunk itt is az a munkaterület, amellyel különös kapcsolatunk van. Finn testvéreinknek 1903-ban, Kína legbelsőbb tartományai egyikében, Hunanban kezdett munkája kicsiny méretei ellenére is — gyülekezeteinek lélekszáma 1883 — tükrözeti ugyan a kínai munkaterület sajátos vonásait, az időnk rövid volta parancsolta célszerűség azonban arra készítet bennünket, hogy a China Inland Mission, a Kína Belső Misszió felé forduljunk, amelynek kötelékébe tartozott közvetve Kunst Irén testvérünk s amely már méreteinél fogva is szemléletes tükröképe a kínai misszió egészének. Ez az impozáns méretű szervezet, amelyet a nagy hitű Hudson Taylor 1865-ben azzal a célkitűzéssel alapított, hogy Kína belső tartományait evangelizálja, 1905-ben elérte, hogy Kína legbelsejében, Hunanban is megzendíthette az evangéliumot. Nagy bizalommal tehetta meg ezt a lépést. A véres emlékü 1900-as esztendő, a boxer-lázadás éve után, amikor csak a Kína Belső Misszióknak 50 munkása és velük négy gyermek pecsételte meg vérta-núhalállal bizonyágtételét, újra bebizonyult, hogy a vértanuk vére az egyház magvetése, mert néhány év alatt 50.000-re szűkött fel a Kína Belső Misszió keresztyéneinek a száma. Ez a csodálatos eredmény mintegy előrebocsátott biztatás volt a keresztyénség számára, hogy a kínai misszióknak nagy nehézségekkel kell ugyan megküzdenie, de a könnyhullatással való vetésből áldás fog fakadni. S csakugyan, az 1926 és 1936 közé eső évtizedben mindjárt az első 4 évben még egyszer annyi kínai meg-

kereszteléséről szól a jelentés, mint az előző évtizedben. Az 1936-tal lezáródó évtizedben 60.483 keresztelésről számol be a Kína Belföldi Misszió

s ebből 8.841 esik az 1936. évre. Ilyen gazdag aratása még nem volt a társulatnak egyetlen esztendőben sem. (Folytatjuk.) *Báró Podmaniczky Pal.*

Az indiai misszió történetének rövid áttekintése.

1. A legrégibb időktől az evangélikus misszió kezdetéig.

Indiába a kereszténység már az első századokban eljutott. A Kr. u.-i 3. század második felében már voltak itt keresztények, mert az akkor keletkezett „Tamás cselekedetei” című apokrifus irat már tud róluk és Tamás apostolra viszi vissza az eredetüket. Az indiai keresztények régebbi történetéről azonban biztos források hiányában alig tudunk valamit. Csak az 1500 körül meginduló róm. kat. misszió ismertette meg ismét a nyugattal a kereszténységnek ezt az eddig ismeretlen tartományát.

Az indiai keresztények, akik magukat „Tamás-keresztények”-nek nevezik nestoriánusok voltak.*) A nestoriánus patriárka küldött nekik püspököket. Három szentséget ismertek, a keresztiséget, úrvacsorát és papszentelést. Az úrvacsorát két szín alatt vették. A papok mind nős emberek voltak. A papnék is igen nagy tisztelben állottak. Sok pap aránylag elég képzett volt, különösen az egyházi szír nyelv körében. A papi hivatal sokszor nemzedékeken keresztül öröklődött. A gyülekezetek maguk gondoskodtak szegényekről. A szegény lányok a gyülekezettől kaptak menyasszonyi kelengyét. A gyülekezetek szigorú egyházi fegyelmet gyakoroltak. Missziói munkát már emberemlékezet óta nem végeztek. Számuk 1500 körül kb. 150.000 lehetett.

A római egyháznak a portugál király támogatásával meginduló munkájában meg kell különböztetnünk a tulajdonképeni missziói munkát a propagandától, amely a tamás-keresztények beolvasztására irányult. A missziói munkában Xavéri Ferenc és Robert de Nobili látszólag igen nagy eredményt értek el. A XVII. század végén Indiában a római egyháznak állítólag 2,500.000 tagja volt. Azonban a jezsuitáknak a tömeg kereszteléseit különösen pedig Nobili alkalmazko-

dó módszere Rómában is nagy harcot idéztek elő, amely a jezsuita missziói módszer hivatalos elítélésével végződött.

A tamás-keresztények örömmel üdvözölték az Indiában gyarmatosító portugál „hittestvérek”-et, akiktől védelmet reméltek az indiai fejedelmek elnyomásaiával szemben. 1550 körül azonban a jezsuiták elkezdték a tamás-keresztények erőszakos beolvasztását a római egyházba. Mar Jakob püspök halála után nem engedtek többé Indiába nestoriánus püspököt. Néhányat homályos körülmények között eltettek láb alól. Egyet, Mar Abrahamot pedig sikerült Rómába vinni és ott érsekké szentelni. Mar Abraham visszatérve Indiába, mindenben a jezsuiták engedelmes eszköze lett. Az 1585.-i goai 3. tartományi zsinaton esküvel megtagadott „minden nestoriánus tévelygést.”

A jezsuiták azonban ennyivel nem elégedtek meg. Mar Abraham halála után az 1599.-i zsinaton kikényszerítették a Rómával való teljes uniót. A tamás-keresztények csak a szír egyházi nyelvet tarthatták meg ideiglenesen, különben pedig minden római tant el kellett fogadniuk. A jezsuiták még a papok házasságát is kíméletlenül felbontották.

A tamás-keresztények ettől kezdve fél évszázadon át a jezsuiták uralma alatt voltak. Ez alatt a fél évszázad alatt azonban annyira meggyőültek a jezsuitákat, hogy 1653-ban a matangeri templom előtt a keresztire tekintve ünnepélyesen megtagadták Rómával minden közösséget. Tamás archidiakonust az apostoli successio mellőzésével is püspökké szentelték.

Róma ettől kezdve óvatosabb lett és így sikerült alkalmazkodással 84 gyülekezetet ismét elhódítani, míg Rómával szemben való függetlenségét csak 32 gyülekezet őrízte meg. Ez a 32 gyülekezet pedig, mivel a jezsuiták köztük és a nestoriánus pátriárka között minden összekötte-

*) A nestoriánusok az V. század folyamán szakadtak le a keleti kereszténység törzséről. Élesen szétválasztják Krisztus 2 természetét.

tést elvágtak, az apostoli successió biztosítására a jakobitákhoz**) csatlakozott. A XIX. század fordulóján a római egyháznak 190.000 tagja volt az indiai Malabárban. Ebből 100.000 latin (tehát teljesen romanizálódott), és 90.000 szír szertartású. A jakobita keresztyének száma 50.000 volt. Ma-

**) A jakobiták a nestoriánusokkal egy időben váltak el a keleti egyháztól de velük éles ellentétben állnak. Szerintük Krisztusnak csak isteni természeté volt, mert az emberi beleolvadt az istenibe.

labár összlakossága akkor 2.000.000 volt. Tehát a keresztyének a lakosság 12 százalékát tették ki.

A legújabb statisztika szerint Indiában 3,334.938 római katolikus keresztyén van. A Tamás-keresztyének lélekszáma 150.700. 1888 óta önálló missziói munkát is folytatnak. Az általuk megtérített pogánykeresztyének száma: 8043.

Weiler Henrik
hittudománykari hallgató.
(Folytatjuk.)

Kunos Jenő levele Peipingből.

Kedves Testvéreim!

Előző levelemben már említést tettem arról, hogy a kínaiak nagyobb tömegével találkoztunk a tulajdonképeni Kína határain kívül is, mégpedig Penangban és Singaporeban. Annakidején Kunst Irén néni csak Singaporeban pillantotta meg őket először amint maszatosan, szépporral belepetten kettenként cipelték a hatalmas szeneskosarakat. Óréa gondoltam többször is, mikor ugyanazt a serénykedő tömeget láttam szemeim előtt. Az én szívem talán azért nem szorult el ezeknek láttán, mint egykor Irén nénié, mert az első benyomásom a kínaiakról Penangban egész más természetű volt. De nekem is jobban vert a szívem akkor, amikor közel egyhónapos út után először pillantottam meg a hatalmas kínai birodalom partjait. A hajónk mellett elhúzó kínai vitorláshajók és bennük ülő kínaiak egészen másként szóltak hozzám, mint azok a kínaiak, akik a nagy birodalom határain kívül ke-resték megélhetésüket. Úgy éreztem akkor, hogy új hazám felé közeledek most már megmásíthatatlanul. Szemeink előtt mindenfelé Kína szigetekkel változatos partjai és mégis előbb idegen területre kellett tennünk lábunkat, amikor március 15.-én Hong-Kong szigetén kikötött Corfu hajónk.

Hong-Kong, mint köztudomású, a múltban Kínához tartozott, de 98 évvel ezelőtt kénytelen volt arról lemondani Anglia javára. Jelentéktelen, kopár, hegyekkel borított kis sziget volt ez akkor, amelyen mindössze 5000 kínai lakott, ma pedig 640 ezer kínai mellett kb. 40.000 másfajú ember él Hong-Kongban. A szigeten

kívül az angolok birtokában van a szemben elterülő félsziget egy része is. A tulajdonképeni Hong-Kongban nem tudna akkora embertömeg elhelyezkedni. Ugyanis a kis sziget nem más, mint meredeken magasba emelkedő, hegyekkel borított, építkezésre nem alkalmas terület. Így kerültek azután a kínaiak háza a sík felületű félszigetre, míg a gazdagok házai egyre feljebb épültek terraszszerűen a hegyoldalba. Hogy az ilyen építkezés nemcsak költséges, hanem rengeteg verejtékkel jár, azt is volt alkalmunk látni. Asszonyok és fiatal lányok cipelték felfelé a téglát és kavicsot, míg a férfiak a betonos zsákokat vonszolták. Teherautóval nem szabad a szerpentin úton hajtani, azért kell emberi erőfeszítéssel az építkezés helyére szállítani mindent. Gazdag emberek pénze, kínaiak munkabírása paradicsomot varázsolt a meredek hegyoldalba. Sötétzöld levelű pálmák, magas banáncserjék mellett már a lombhullató fák is friss zöld leveleikkel pompáztak március közepén. A sokszínű, cserepekbe ültetett virágok talán észre sem vették, hogy most van a hideg időszak itten. Az egész hegyoldal nem más, mint nagy botanikus kert, amelybe az össze-vissza kanyargó szerpentin utak mellé ide is és oda is beépítettek egy-egy előkelő villát. Minden házhoz hozzátartozik az autógarage. Erőn felüli feladat lenne naponta többször fel- és lemenni a tengerparton levő irodába, iskolába és üzletbe. Hordszéken való közlekedés már túl lassu a mai ember számára. Azt csak azok használják, akik a hegyi villamospálya valamelyik megállójától akarják hazavitetni magukat. A több mint

600 méter magas hegytetőről gyönyörű kilátás nyílik a világ legszebbnek nevezett kikötőjére, amelyben mindenféle hajósnemzet hajói megfordulnak.

Hong-Kongban nagyon sok olyan csónakot láttunk, amelyben egy-egy család egész életét leéli. Abban főznek, abban alusznak, azzal keresnek. A Hong-Konghoz közelfekvő Canton nevű városban pl. 120.000 ember lakik ilyen módon csónakokban. Sok család talán nem is él másból, mint koledálásból. Flyton azt lesik, hogy mikor érkezik valami utasszállító hajó, illetőleg mikor indul. Azt azután körülveszik és fülsiketítő kiabálással esedeznek pénzért. Asszonyok hosszú rúdra erősített hálóval igyekeznek elkapni a lehajított pénzdarabot, de a fiatal gyerekek utána ugranak a tengerbe hajított és már elmerült pénzdarabnak és több méter mélységből hozzák fel azt. Amint be-dobta a gyerek a pénzt a csónakba, a visítózás rögtön kezdődik előlről. A nagy kiabálás ellenére egyik asszony hátán nyugodtan aludt kis csecsemője. Nem zavarta azt sem a láрма, sem pedig édesanyja ide s tova hajlongása evezés közben. Micsoda eláratétek láthatók Hong-Kongban is! Fenn a hegyen jómód, lenn a tengerparton koldusok tömege.

Itt hallhattam, illetőleg olvashattam a március 15-i otthoni eseményekről. Részletesebb hírszolgálatást és bővebb cikkeket nem olvashattam volna a győri lapokban sem. Igazán elismeréssel kell mondanom, hogy a ruthén-kérdés minden részletét alaposan ismertették. Az angol szempont természetesen meglehetősen kiéreződött. Ellenünk nem írtak semmit.

Kétnapos Hong-Kong-i tartózkodás után 17-én megindultunk Shanghai felé. Örültünk annak, hogy már csak két nap és elhagyjuk ezt a hajót, hogy másikkal folytassuk tovább utunkat.

Ezekben az utolsó napokban azonban más okunk is volt az örülésre. Ugyanis a hajónk immár erősen megcsökkent utasainak száma gyarapodott eggyel. Hong-Kongban szállt hajóra Sir Montagu Beauchamp nevű öreg angol úr. Soha nem gondoltam volna, hogy valaha is találkozhatom az úgynevezett „cambridgei hét csillag” valamelyik tagjával. S ime, ő egy volt azok közül. Ma már csak három él azok közül a fiatal emberek

közül, akik 54 évvel ezelőtt otthagyták a cambridgei egyetemet, hírnevet, gazdagságot, boldogulási lehetőséget, elindultak Kínába misszionáriusnak. A hét fiatalember között volt milliomos, sporthajnok, katonatiszt stb. és valamennyien előkelő angol családok gyermekei voltak. Mikor megkérdeztük ettől az öreg veterántól, aki most nyolcvanadik születésnapjának megünneplésére megy Közép-Kínába, hogy: ismerte-e Hudson Taylort, a Kínai Belföldmisszió megalapítóját, mosolyogva válaszolta, hogy ismerte bizony már akkor, amikor az még el sem indult Kínába. Úgy-e, milyen érdekes az, hogy Hudson Taylornal közvetlenül halála előtt találkozhatott Csangszában Kunst Irén, nekem pedig volt alkalmam megismerkedni Isten ama csodálatos eszközeinek közvetlen munkatársával, aki együtt dolgozott, utazott és élt Hudson Taylornal. Utazásunk utolsó napján a hajón ő vezette az úrvacsoraszaszt. Megemlítem még, hogy fia is misszionárius, orvos a Kína Belföldmisszió szolgálatában.

Március 19-én bekanyarodott hajónk a hihetetlenül széles Yangtze-kiang folyóra, majd a Wangpoo folyón közeledtünk Shanghai felé, amely város az előbb említett kisebb folyó balpartján fekszik. Shanghai! Kié ez a város? Ezt különösen nehéz lenne most megmondani. Hosszú idő óta a világ legnemzetközibb városa volt, de most még több ura van neki. Régen csak három részre tagozódott a város: francia fennhatóság alá tartozó városrészre, a nemzetközi negyedre és kínai városra. Ma pedig még a japánok is birtokolnak belőle egy részt. Mindenfelé zászlók: a hajóknak nemcsak a farán leng az illető nemzet lobogója, hanem az oldalára is rá van mázolvva mindkét oldalon. A házak, raktárak tetején szintén lobogó és mázolt zászló, nemzetiszínek. Még a legvacakabb kis ladikon is ott van a kínai, japán, angol, olasz stb. zászló. Nem is beszélve a csatahajókról, amelyek némán, lehorgonyozva állnak a nemzetközi és francia negyed előtt. A legtöbb helyen természetesen japán lobogó leng.

Nem sokkal barátságosabb az utca képe sem, jóllehet minden csendes. Az utca közepén a francia negyed szélén álló tank, drótsövény, szuronyos francia katonák arról beszélnek, hogy itt nemrég küzdelem folyt. Éjszakára állítólag még most

is elzárják szögesdróttal azokat az utcákat, amelyek a nemzetközi negyedből a kínai városba vezetnek át. A japánokat bizonyára bosszantja az a tény, hogy az európaiak közbekeleltek és nem tudnak egyik negyedből átjutni a másikba. — Mindezt azonban csak közvetlen tovább indulásunk előtt tudtuk meg. Mikor 19-én d. u. partraszállottunk, minderről sejtelmünk sem volt. A város élte a maga csendes vasárnapi életét.

Vártak bennünket! A finn konzul órák hosszat várt ránk. Utlevélvizsgálat nem volt, a vámvizsgálaton is könnyen átestünk. A finn konzulátus autóján hamarosan megérkeztünk egy Elim nevű misszionárius otthonba. A finn konzul még mentegetődzött, hogy csak igen szerény helyet tudott biztosítani számunkra, mert Shanghai tele van menekültekkel (két millió!). Azonban annál kedvesebb, melegebb otthont soha nem kívánhatunk idegenben. Azt csak Krisztusban élő misszionáriusok tudják adni olyan misszionáriusoknak, akik talán másképp hajlék nélkül maradtak volna. Ők maguk összehúzódtak, hogy egész szerény díjért otthont adjanak nekünk.

Az ő kedvességüktől nem maradt el a finn konzul és finn sofőrje sem. Mindenkor rendelkezésünkre állottak, segítettek. Csak az ő szíves szolgálataknak köszönhetjük — de mindenekelőtt az Urnak, — hogy két napos tartózkodás alatt elintézhettünk mindent és sikerült jegyet biztosítanunk egy Tientsinbe induló angol hajóra.

Ez a hajó már sokkal kisebb volt, mint az előbbi. 2000 tonna teher mellett csak kb. kilenc A osztályú és ugyanannyi B osztályú utasa volt. A harmadik osztályon összezsúfolva a kínaiak azonban több mint kétszázan voltak. Csak személyszállító hajóra várhattunk volna egy pár hétig. Ilyen hajóval természetesen tovább tart az utazás, ezt jól tudtuk, de hogy egy teljes hétig tartson, azt álmodni sem mertük volna. Másfél napos utazás után elérkeztünk Tsingtaoba, de a hajó kénytelen volt a kikötőn kívül vesztegelni. Nem mehetett be a kikötőbe. A kirakodás megtörténhetett volna pár óra alatt, de mégis két és fél napot el kellett tölköznünk. Ez alatt az idő alatt nem mindennapi látványban volt részünk. III. hó 24-én lassanként közel száz japán csatahajó sorakozott fel körülöttünk: cirkálók, torpedórombolók, buvárhajók, repülő-

gépanyahajók stb. Esti kivilágításban igen szépen festettek, de amikor a következő napon elhaladhattunk végre mellettük, nem is voltak olyan bájos jelenségek. Némelyik közülök sokkal nagyobb és modernbb volt, mint a Shanghaiban látottak bármelyike is.

Ennek az útnak másik jellegzetesége abban volt, hogy minden kikötő előtt megvizsgálták az ősszes utasok oltási bizonyítványát. Előfordult az, hogy a kínai utasok között voltak gyermekek, sőt felnőttek is, akiknek nem volt. Az orvos irtalom nélkül beoltotta őket a hajón és csak azután mehetett be a hajó a kikötőbe. — Érdekes megemlíteni, hogy erre észak-Kínában minden elképzelhető hivatalban lehet oroszokat látni. Pl. a vonaton orosz ember vizsgálta az útleveleket.

Március 27-én Takabur nevű kikötőbe érkeztünk. Mivel onnan már van vonatösszeköttetés Peking felé és mivel hajónk aznap nem tudta folytatni útját, kiszálltunk a hajóból és vonattal mentünk tovább. (A vasutjegy árát (Takubar—Tientsin) a hajó pénztárosa kifizette nekünk.) A vonat út alig tartott négy óráig. A Sárga folyó által feltöltött termékeny, de síváran egyhangú vidéken robogott vonatunk. Nem láttunk a vonatablakból mást, mint sárga iszapszínű földet és agyagból felépített kicsiny házakat. A falvak és házak annyira belefolytak a vidék egyhangú sárgaságába, hogy igazán bajos volt felismerni a távolabbi falvakat. Egyetlen egy ház sem volt például fehérre meszelve. Fát is csak igen keveset vehetett észre az utas.

A pekingi állomáson újra vártak volna bennünket, de nem tudtunk pontos időt jelezni, mivel magában Pekingben kétféle időszámítást használnak. A japánok egy órával előbbre igazították az órákat, ezt a rendelet azonban nem mindenki követi. (Igy például a mi nyelvviskolánkban a régi idő szerint vesszük a napi munkánkat.) Az állomás kijáratánál tüllesztünk még egy útlevél-vizsgálaton és azon tanakodtunk, hogy mit csináljunk. Két orosz ember lekötölező szívésséggel irányított úba bennünket. Még az est leszálta előtt azután megérkeztünk a collegiumunkba. Amint beléptem a számomra fenntartott szobába, rögtön a szemembe ötlött az asztalomon levő virág és pár soros Isten hozott. Bergh Fr. finn

orvos és felesége Zsid. 7, 25. és Róm. 8, 31. v.-vel köszöntöttek megérkezésükkor. Ők maguk nem voltak jelen, hiszen a téves idő megjelölés következtében éppen akkor vártak egy másik vonatnál bennünket.

Ez alkalommal pontot tesztek útbeszámolómrá. De nem tehetem meg azt addig, míg ki nem fejezem köszönetemet azért, hogy ezalatt a hosszú utazás alatt olyan sokszor imádkoztatok értem. Az imádkozókat meghallgató Mennyei Atyánknak legyen köszönet azért, hogy megol-

talmazott bennünket minden veszélytől. És bizonyára az is imádságok meghallgatása volt, hogy az utolsó éjszaka kivételével mindig gyönyörű sima, viharmentes tengeren folytathattuk utunkat. Az Ő oltalma és védelme alatt jutottunk célhoz! (91. zsolttár.)

Igaz szeretettel köszönt minden misszióért felelősséget érző és érte imádkozó testvért testvéretek:

Peking, 1939. április 2-án.

Kunos Jenő.

Missziói imaóra.

1939. évi jelmondatunk: „Mindent, amit cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Ur Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.“ (Kol. 3, 17.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai, minden hónap második keddjén, tehát most: június 13-án missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy, ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Június havi óránkon elmélkedjünk az adakozásról.

„Kiki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelen-ségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.“ (2. Kor. 9, 7.)

„Amikor alamizsnát osztogatsz, ne tudj balkezed, mit cselekszik jobbkezed.“ (Máté 6, 3.)

„Az embernek Fia azért jött, hogy ... adja az ő életét váltságul sokakért.“ (Máté 20, 28.)

Nem lehetünk Isten tetszése szerint adakozók addig, amíg fel nem ismertünk kettőt: 1. hogy mit adott nekünk Isten; 2. hogy mit adott értünk Jézus. Hogyha ezt a kettőt beláttuk és ezt a kettőt kellően értékeljük, akkor lesz minden adakozásunk háláadás azért, amit kaptunk. És hogyha adakozásunk a köszönetünk kifejezése lesz, akkor lesz jókedvű, vidám adakozás. Igen rosszul tesszük, amit pedig igen sokszor csinálunk, ha mások adakozását valamiféle mellék- és önző indoknak tulajdonítunk. Vétünk ez ellen a parancs ellen, amely szerint szerint nekünk mindent jóra kell magyaráznunk s nem szabad itélkeznünk. Viszont a magunk adakozását mérlegre kell tennünk: 1.

hogy mi indít bennünket adakozásra; 2. hogy mire vagyunk hajlandók adakozni; 3. hogy mennyit adunk. Tapasztalatom az, hogy az ember annál többet panaszkodik a zaklatásokra, koldulásokra, minél kevesebbet ad. A panaszkodás ugyanis csak előzetes óvintézkedés arra, hogy szűkmarkúságunkat védjük, fősvénységünkre jogcímet találunk. Tessék megpróbálni s egyszer összeadni azokat az adományokat, amiket Krisztus uralmának elősegítésére juttatott, azokkal az összegekkel, amiket szórakozásra, dohányzásra, mozira, italra stb. kiadott, s meglátja, hogy míg itt pengők, ott csak fillérek szerepelnek. Az ember egészen magától értetődően tartja, hogy plakátokon, lapok hasábjain, röpcédulákon költekezésre ösztökélnek. De roppant kellemetlenül érinti, hogyha a keresztyén munka céljára mernek hozzá kérelemmel közeledni. Ilyenkor azt mondja az ember, hogy az egyházhoz nem való az örökös koldulás.

Az emberben megvan a gyűjtőmánya. Gyűjt eleinte azért, hogy legyen majd egykor miből költekezni. De később erőt vesz rajt a szenvedély és gyűjt, hogy gyűjtsön. Öccéllá lesz a fősvénység, a zsugoriság. Adakozni nem a sokból, nem a feleslegből kell és szabad, hanem abból, amim van, amit az Isten már megadott. Senki sincs, aki ne tudna adni, mert az Isten mindenkinek adott.

Adjunk hálát Istennek, sokféle jótéményéért. Kérjük Istent, hogy indítson bennünket jókedvű adakozásra.

Ima: Mennyei Atyánk, add, hogy önmagunkkal szemben elfogulatlanul

őszinték legyünk. Hogy mindegyikünk egész komolyan felvesse maga előtt a kérdést: Adok-e én annyit az Isten országáért, annak munkájá-

ra és építésére, amennyit kellene? És ha a felelet rosszul üt ki, siettess, hogy megjobbítsuk utunkat. A Jézus Krisztusért. Amen.

H I R E K.

A kiadóhivatal szeretettel kéri a hátralékos előfizetőket, hogy tartozásaikat sürgősen rendezni sziveskedjenek. Az 1 P-ös előfizetésből csak abban az esetben tarthatjuk fenn a lapot, ha mindenki teljesíti kötelességét.

Együttal kérjük kedves olvasóinkat, hogy lapunkat terjesszék.

Túróczy Zoltánt, a tiszai egyházkerület püspökét május 16-án iktatta tisztségébe D. Kapi Béla püspök. Az új püspök életére és munkájára a Missziói Lapok Isten áldó kegyelmét kéri. Túróczy Zoltán püspök beköszöntő beszédében a misszióról a következőket mondta: „Az egyház lelki arcán az uralkodó vonás a misszió. Az egyház Isten küldötte az Ő népének összegyűjtésére e világban. Isten tekező gyermekei azonban nem a tudatlanság sötéttségében tévelyegnek csupán, s azért nem lehet őket egyszerű felvilágosító munkával Istenhez visszavezetni, hanem a sötétség istenellenes hatalmának rabságában silylődnék s így felszabadításukra harcot kell indítani. Az egyház lelki arca tehát mindig harcoló egyházat mutat. Ez a harc mindenekelőtt befelé folyik. Az ítéletnek az Isten házán kell elkezdődnie. Ez a legbelső misszió. Azután az egyház elhidegült emberei felé kell megindulnia, ez a belmisszió. És el kell jutnia egészen távoli világrészek kunyhóig, ez a külmiszió.”

Turmezei Sándor tokaji lelkész, a Missziói Gyermekszövetség országos és tiszai kerületi vezetőjét május 15-én Nyiregyházaán iktatta be az esperesi tisztségbe a Tiszavidéki Egyházmegye. — Isten áldása legyen esperesi munkáján.

A Pécsi Missziói Gyermek Szövetség 4 csoportban működik 52 taggal, Herczeg Eszter, Benczur Ilona diakonissza nővérek, Csermely Ilona tanítónő és Mestyán Teréz vezetésével. Az iskolaév folyamán minden vasárnap volt összejövetel a város különböző pontjain, mivel a gyermekek több iskolába járnak. Karácsony-

kor és husvétkor szeretetvendégségen vettek részt és műsorszámokkal szerepeltek a szövetségeseik. Junius második vasárnapjára külmiszió ünnepélyre készülnek. Szorgalmasan vásárolják a missziói bélyegeket is.

Újonnan belépő tagok: Kozány Vilmosné Budapest, özv. Tóth Jánosné Orosháza, Lányi Béla Budapest, Apatóczky Jánosné Kíspeszt, Schoitz László Budapest, Fekete Erzsébet England, Ev. Leányok Köre Gyöngyös, Bachmann Frigyes Kiskőrös.

A **felpécsi** gyülekezetben a Missziói Gyermekszövetség az egész iskolai évben működött nemcsak a mindennapi, hanem az ismétlőiskolában is. Taglétszám a mindennapi iskolában 48, az ismétlőiskolában 36. Működésünk: minden héten tartottunk missziói gyermekszövetségi órát mindkét csoporttal. Különösen intenzíven foglalkoztunk a külmiszió kérdéseivel a konfirmandusokkal. A konfirmációi oktatás idején tartani szokott liturgikus gyermekistentiszteleteket az egész iskola bevonásával a külmiszió szolgálatába állítottuk. Ezek az istentiszteleteken gyermekeink missziói tárgyu költeményeket szavaltak és imádkoztak a külmiszióért. — Élénk kapcsolatot tartunk fenn Kunos Jenő testvérünkkel, akitől gyermekeink levélben búcsúztak el és akinek Kinából a mi részünkre küldött levelét boldog örömmel olvastuk fel közösen a missziói órán. — Missziói Gyermekszövetségünk kötelezte magát, hogy évente legalább 10 P-vel hozzájárul Kunos Jenő költségeinek fedezéséhez. — A Missziói Lapok egy-egy példányát gyermekszövetségünk és ifjusági egyesületünk megrendelte és nagy érdeklődéssel olvassa. — Szövetségünk ezidei eddigi összes bevétele 17.80 P, amelyhez jön még az áldozócsütörtöki, konfirmandusaink által tartandó ofertórium.

A **mi korunk missziói munkája** címen Dedinszky Gyula kiskőrösi lelkész előadást tartott a budapesti tagok jubileumi előadásorozatában. A

kinai missziói munkának vannak gátló és a munkát elősegítő körülményei is. A nép feltűnő kíváncsisága, a nagy vágyódása a közönség után, valamint a nagy szegénysége nagyban elősegíti a misszió munkáját. De ugyanakkor ezek a tulajdonságok és körülmények akadályul is szolgálhatnak. Ide sorozható a nép idegengyűlölete, a sajátos férfikultusza és az anyai nevelés hiánya. 1865-ben indul meg a Kína belföldi missziói társulat munkája, amely ma sem köti le magát egy felekezet oldalára mellé, hanem azoknak külön területet jelöl ki és munkáiban segítő kezet nyújt. 1906-ban már több mint 900 misszionárius áll rendelkezésére.

Hogyan indul meg rendszerint a missziói munka? Először végigsétálnak azon a területen, ahol később a misszió letelepedik. Ennek a sétának kettős célja van. Hogy a misszionárius megismerje a teret és hogy a bennszülöttek is megszokják a fehér, idegen embert. Később abban a városnegyedben házat bérel a misszió. Majd kisebb utcai kápolnában kezdődik az igehirdetés. Velejár szorosan az iratmisszió. Az iskolai oktatás és a kórházmisszió. Sok vezetőállásban levő pogány azért olyan megértő a misszióval szemben, mert a ker. iskolákban végezte tanulmányait. A ker. egyházba való felvétel komoly próbának van alávetve. Egy esztendő a próbaidő. Két esztendőt kell eltölteni még ezenkívül az előkészítendők sorában, hogy urvacsorázó kereszténynek rendes tagja lehessen valaki. — Irásmagyarazatot tartott Várady Lajos csepeli lelkész. 51. zsolt. 12—14. verse alapján. A visszaesés szomorú állapotáról és a kegyelembe való fogadásról hirdette Isten ígését. Visszaeső bűnösök vagyunk és Istennek mindig újra teremtő erejével kell bennünket újjáteremteni és újjászülni. Amilyen nagy az ember elcséése, olyan nagy erőket használ Isten a mi megmentésünkre. Mert olyan mélyre süllyed az ember, azért oly nagy Isten öröme egy bűnös ember megtérésén.

Kérem a külmisszió barátaihoz! Kétségtelen, hogy kellő igyekezettel és fáradozással egyházunkban még sok hittestvérünket megnyerhetnénk a misszió ügyének. Ennek a toborzó munkának igen fontos ága az *irat-terjesztés*. A missziói iratok, könyvek, füzetek hasznát ne kicsinyeljük le. Mert a nyomtatott betű sokszor tar-

tósabb hatást gyakorol, mint az élő szó, amely elrepül s amelyre talán csak félfüllel figyelnek. Konferenciák, összejövetelek alkalmával előre gondoskodjunk arról, hogy megfelelő alkalmas helyen iratterjesztő asztal legyen állítva, amelyen a könyveket, füzeteket, képeket, levelezőlapokat, stb. áttekinthetően és izlésesen elrendezzük. Az árusítás ne szorítkozzék csupán a konferencia vagy összejövetelek végére, mert akkor már nincs meg a szükséges nyugalom és sokan nem is érnek rá az asztal előtt időt tölteni. Ajánlatos, ha a szünetben történik az árusítás. Az iratterjesztő asztal szükséges, de ne érjük be vele. Mindig jó, ha akadnak önkéntes iratterjesztők, fiúk és leányok, akik a könyvekkel és iratokkal járkálnak a résztvevők között s felkínálják az iratokat. Tanácsos az is, hogy a konferencia vezetője vagy az előadó a szünet kihirdetése alkalmával rámutat az iratterjesztésre s azt a hallgatóságnak ajánlja, esetleg egyes könyvekre vagy füzetekre az ár megemlé-tése mellett kifejezetten is felhívja a figyelmet. Mindig jobb, ha nemcsak általánosságban ajánljuk az iratmissziót, hanem megemlíjük azt is, hogy mely iratok és könyvek kaphatók

Budapesti imaóra június hónapban, 13-án, „Az Ur első magyar női követőe Kínában“ címen Rimár Jenő lelkész tart előadást.

A Lipcsei Misszió május 31.-én tartja idei közgyűlését s vele kapcsolatos értekezleteket. A tambarami világgkonferenciáról Lic. dr. Stählin tart előadást június 1-én. — Az Evangelisch-lutherisches Missionsblatt-ban, a Lipcsei Misszió folyóiratban, Schmidt K. J. (Pozsony) tanulmányt írt „A missziói érték felbredése Magyarországon és Szlovákiában“ címen.

Az izlam világából. A kairói híres El-Azhar Egyetem elhatározta mohamedán misszionáriusok kiképzését, akiket Kínába, Japánba, Abszsziniába és Délafrikába szándékoznak kiküldeni. E hallgatóknak külön kart szerveztek az egyetemen s az irodalmi propaganda céljaira is alakítottak csoportokat. Tókióban nemrég „Mohamedán Egyesület“ alakult, amely feladatául tüzte ki az izlám világának széles körökben való ismertetését s a mohamedán országok és Japán közt barátságos viszony létesítését. Japánban jelenleg körülbe-

lül 200.000 mohamedán él. Vezető japán személyiségek érdeklődéssel viseltetnek az ügy iránt. A japán kormány az izlámot elismert vallásnak nyilvánította. Mohamedan iskolák telexszerzésénél kedvezményeket nyújt s a mohamedán tanulóknak megadja a lehetőséget a magasabbfokú tanítézetek látogatására. Kétségtelen, hogy Japán igyekszik az izlammal fennálló összeköttetéseit világgazdasági terveinek szolgálatába állítani.

India. Indiában az istentelenség mozgalma állandóan erősödik. A mozgalom vezetője Nehru pandit (hindu tudós), akit Moszkvából pénzelnék. Indiában terjed a kommunizmus. A kongresszus-párt egyfelől nem győzi eléggé magasztalni a missziók odaadó munkáját, de alapjában véve a keresztényiség iránt ellenséges érzülettel viseltetik.

Az evangélikus világmisszió helyzete. Az evangélikus egyház világmissziójában 8250 állomáson 1006 misszionárius, 385 misszionáriusnő, 806 bennszülött lelkész és 7250 bennszülött segédmunkás dolgozik. A missziói egyházak evangélikusainak a száma 1,049.628.

Földrészek és országok szerint a pogány keresztény evangélikusok következőképpen oszlanak meg:

I. Ázsia: 1. Japán 6.072; 2. Mandzsúria 7.509; 3. Kína 33.686; 4. Holland-India 2.974; 5. Brit-India 402.229. Összesen: 451.570.

II. Afrika: 1. Délnyugat-Afrika 31.600; 2. Dél-Afrika 278.479; 3. Kelet-Afrika 94.074; 4. Madagaszkár 114.779; 5. Afrika többi része 6.384. Összesen: 525.316.

III. Ausztrália: 566. — IV. Csendes-Oceáni szigetek 56.231.

V. Délamerika: 1. Brit-Guiana 670; 2. Brazília 10.228; 3. Argentína 3.647. Összesen: 14.545.

Ezt a kiterjedt munkát 34 missziói szerv végzi. Ez a 34 missziómunkát végző egyházi szerv a következő országokra esik:

Németország 10, Dánia 4, Norvégia 4, Svédország 3, Finnország 2, Hollandia 1, Magyarország 1, Egyesült Államok 5, Ausztrália 2, Dánia, Norvégia és Svédország együtt 2. Összesen: 34.

Nem fogyó fény. A kínai háború a misszionáriusokat majdnem leküzdhetetlen nehézségek elé állította, sokszor elszigetelt állomásokon. Ilyen körülmények közt nagyon jól észrevehető volt a misszionáriusok hősiessége és keresztényen segítőkészsége. A keresztény egyház mindenhol teljes erejét latba vetette, hogy úgy a civil, mint a katonai betegek és sebesültek szenvedéseit orvosolja. Ez az önzetlen szolgálat egyre táguló körben gyakorol igen mély hatást. Hivatalnokok és a nép egyaránt hálásan ismerik el a keresztényiség gyakorlati eredményeit.

Abesszónia. A Hermansburgi Misszió először csak Addisz Abebában újra megkezdhette munkáját, de most a belföldi állomásokra is megkapta az olasz garmati kormány engedélyét ahhoz, hogy két misszionárius a galla-missziót folytassa. Első útjuk Bedelle-be vezetett, ahol a rablótörzsek a korábbi missziói állomások épületeit részben teljesen lerombolták. Csak három épület volt olyan állapotban, hogy megint lakhatóvá lehetett tenni. Az olasz kormány által nyújtott kártérítés elősegítette az újraépítést.

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület Pénztárába 1939. április 23-tól május 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1939-re. Budapestről: Kazány Vilmosné 1 (1), Szabó Margit 1, Vince Magda 0.50, Lányi Béla 1 (1), Zenovicz Karolin 3, Kispestről: Tejfalusy Lászlóné 2, Apatovszky Jánosné 1, Gulyás Sándorné 3, Sopronból: Szlávik Nővérek 1, Prot. Ifj. Gyülekezet R. F. 3, (1), özv. Tóth Jánosné Orosháza 3 (1), Lehoczky János Nagylak-Ujtelep 1, Emödy Elemér Kecskemét 1, Evang. Leányok Köre

Gyöngyös 1 (1), Bachmann Frigyes Kiskőrös 3 pengő.

Offertórium: Ev. Egyház Jolsva 3, Magyar-német egyház Kassa 14, Ev. Egyház Apostag 2, Budapest Üllői-uti külmisziói óra 5.41 pengő.

Adományok: Budapestről: özv. Dobosy Gyuláné 0.20, Névtelenül 1, özv. Leiter Gézáné 1, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, Győről: Ev. Egyház 10, Lelkészi Kar 21.24, Szeretetház lakói 8.80, Ev. Egyház Csengőd 6, Missziói

Egyesület Nyiregyháza 20, Névtele-
nül Kaposszekcső 50, Ruttkay Elemér
Cegléd 1, dr. Liptay Béláné Csolnok
1.40, özv. Schaffhauser Jánosné Urai-
útfalu 0.50, N. N. Ostffyasszonyfa
10 pengő.

Perselygyűjtés: özv. Both Jánosné
Budapest 28.21, Bibliakör Csömör
6.64, Pestszentlőrinci bibliáorák 4.08
pengő.

Gyermekszövetség gyűjtése: Mű-
soros est jövedelméből Meszlen 9.78,
Bélyegért: Budapestről: di Gléria
Antal 8, Glatz József tanítványai 5,18,
Szakács László útján Soltvadkert 20,
Lelkészi Kar Győr 4, Súr 6.40 pengő.

Kunok Jenő kínai missziójára: Bu-
dapestről: Angyalföldi Luther Szöv.
szeretetvendégség jövedelméből 30,

Zarándi Attila 2, Zenovicz Karolin 7,
Gera Lajosné 1, Óbudai Középkis-
lások Ifj. Luther Szövetség 20, Rimár
Ibolya 10, Orosházáról Névtelenül 4,
Névtelenül 1, Kinszky Antalné Kerek-
egyháza 1.50, „Atom“ Mezőnagymi-
hály 3, Schmidt Erzsébet Bonyhád 10,
Győr-Nádorvárosi Bibliakör 6, özv.
Kertész Lajosné 2 pengő.

Finn misszióra: C. E. Szövetség
Győr 35 pengő.

Missziionsglockera: Sztik Gusztáv
Csanádalberti 1.40 pengő.

Árva javára: Zarándi Attila Buda-
pest 1 pengő.

Cél megjelölése nélkül: Súri tan-
téstület nevében Bockó Gyuláné 2,
Győrből: Evang. Egyház 4.21, Evang.
Egyház 10 pengő.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1939. Május 22-én.

Csekk számla: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,

XIV., Gizella-út 28.

Telefon: 4-97-189.

Felelősség nélkül

VASUTI MENETREND Érvényes 1939. május 15-től

Az erősebb számmal kezdődő rovatok gyorsvonatok!

Győrből induló vonatok:																			
Győr	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5.26	9.18	11.45	13.44	16.57	21.02	—
Csorna	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6.18	9.44	12.21	14.37	17.50	21.28	—
Kapuvár	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7.04	9.59	12.39	15.13	18.22	21.43	—
Sopron	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	8.08	10.31	13.28	16.18	19.27	22.15	—
Győr	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2.20	6.12	9.25	11.35	15.13	18.06	20.58	23.32	—	—
Pápa	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3.29	7.22	10.12	12.44	16.20	19.10	22.02	0.15	—	—
Szombathely	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5.34	9.29	11.31	—	18.05	20.50	—	1.30	—	—
Győr	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4.16	5.50	10.24	11.23	13.55	16.40	18.24	—	—	—
Veszprémvars.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5.28	7.01	11.10	12.34	15.09	17.45	20.45	—	—	—
Veszprém	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7.13	8.42	12.29	14.37	16.47	19.19	—	—	—	—
Győr	—	3.20	5.58	7.56	7.33	10.25	9.59	12.05	13.55	17.51	18.14	17.04	18.28	19.32	20.28	—	—	—	—
Komárom	—	4.02	6.40	8.22	8.15	10.52	10.40	12.32	14.37	18.18	—	17.45	19.10	—	20.55	—	—	—	—
Tata-Tóváros	—	4.28	—	8.42	8.53	—	—	11.23	—	15.19	—	—	18.16	20.25	—	21.13	—	—	—
Budapest k. p. u.	—	6.20	—	10.05	10.45	12.20	13.27	14.00	17.18	19.45	20.03	20.35	—	21.20	22.35	—	—	—	—
Győr	2.23	3.01	5.19	7.40	9.15	10.03	11.19	11.30	10.58	13.48	15.03	16.50	17.59	18.23	20.05	—	—	—	—
M.-Magyaróvár	3.04	4.01	6.32	8.29	9.39	—	—	12.27	—	14.30	15.28	17.32	18.24	19.02	21.54	—	—	—	—
Hegyeshalom	3.17	4.19	6.50	8.43	9.49	10.35	11.51	12.41	12.33	14.43	15.37	17.45	18.34	19.14	22.08	—	—	—	—
Wien	5.55	7.25	9.35	—	11.35	12.05	13.15	—	14.29	17.33	17.00	21.34	19.58	21.34	—	—	—	—	—
Győrbe érkező vonatok:																			
Sopron	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4.55	6.30	9.57	14.10	16.25	18.58	19.45	—	—	—
Kapuvár	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5.55	7.03	10.45	15.18	16.58	19.33	20.59	—	—	—
Csorna	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6.21	7.16	11.01	15.44	17.11	19.46	21.25	—	—	—
Győr	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7.20	7.44	11.33	16.44	17.40	20.14	22.30	—	—	—
Szombathely	—	—	—	—	—	—	—	—	23.16	4.05	3.42	7.30	10.50	15.16	—	18.15	—	—	—
Pápa	—	—	—	—	—	—	—	—	1.15	5.57	4.58	9.03	12.23	16.44	15.25	19.29	—	—	—
Győr	—	—	—	—	—	—	—	—	2.36	7.11	5.34	10.10	13.27	17.46	16.39	20.16	—	—	—
Veszprém.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7.16	11.08	13.27	15.15	18.02	20.13	—	—	—
Veszprémvars.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5.35	8.49	12.35	15.05	16.54	19.29	21.58	—	—	—
Győr	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7.25	9.55	13.42	16.16	17.55	20.25	23.17	—	—	—
Budapest k. p. u.	—	—	6.05	7.05	8.15	9.25	10.10	10.16	13.00	13.20	16.00	17.10	18.37	22.15	23.35	—	—	—	—
Tata-Tóváros	—	5.59	8.13	8.27	—	—	—	—	12.13	14.15	15.17	—	19.13	20.03	0.21	1.03	—	—	—
Komárom	—	6.30	8.36	8.42	—	10.50	—	—	12.37	14.30	15.41	17.26	19.37	20.19	0.44	1.22	—	—	—
Győr	—	7.34	9.43	9.10	10.02	11.18	11.57	13.24	14.58	16.29	17.54	20.44	20.50	1.30	1.58	—	—	—	—
Wien	23.50	—	—	8.15	6.25	7.38	10.00	—	14.52	15.45	13.22	16.00	17.28	18.50	20.35	—	—	—	—
Hegyeshalom	2.07	4.20	6.11	9.43	8.57	10.05	11.28	12.31	17.19	17.41	16.00	18.36	19.00	19.48	22.55	—	—	—	—
M.-Magyaróvár	2.21	4.35	6.30	9.53	9.11	10.21	11.38	12.46	—	—	16.13	18.51	—	19.58	23.16	—	—	—	—
Győr	3.00	5.23	7.23	10.18	9.49	11.08	12.03	13.25	11.50	18.13	16.51	19.50	19.31	20.22	0.01	—	—	—	—